05/07/2022

5 Ιουλίου: Εορτάζει ο Όσιος Αθανάσιος ο Αθωνίτης

/ Βίοι Αγίων

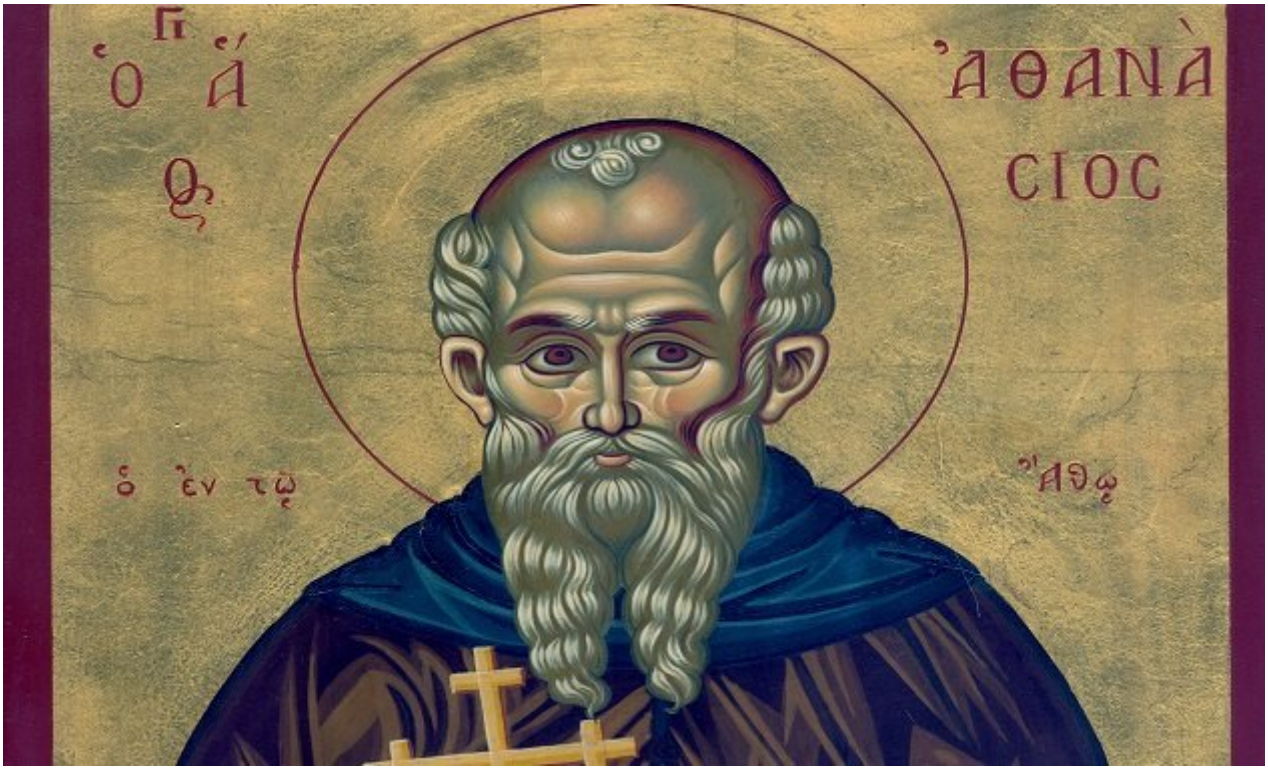

Σήμερα η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη των Οσίων Αθανασίου του εν Άθω και Λαμπαδού του θαυματουργού, καθώς και του Ιερομάρτυρος Στεφάνου Μητροπολίτου Ρηγίου Καλαβρίας.

Ο Όσιος Αθανάσιος, ο οποίος καταγόταν από την Τραπεζούντα του Πόντου, προερχόταν από ευσεβή και εύπορη οικογένεια, η οποία του προσέφερε όλα τα απαραίτητα εφόδια για τις σπουδές του, τις οποίες ολοκλήρωσε στις περίφημες σχολές της Κωνσταντινούπολης.

Όταν ευρίσκετο ο νεαρός Αθανάσιος στην Επτάλοφο Πόλη, γεννήθηκε στην ψυχή του η επιθυμία να γίνει μοναχός και να φθάσει στην ακρώρεια της ασκητικής ζωής και την ένωση με το Θεό. Γι’ αυτό πήγε στο όρος Κυμινάς της Μικράς Ασίας, όπου βρισκόταν Μοναστήρι με ηγούμενο τον Μιχαήλ, τον επονομαζόμενο Μαλείνο.

Στο σύντομο διάστημα που ήταν στο Μοναστήρι ο Αθανάσιος, δοκιμάστηκε και διακρίθηκε για τις αρετές και την ασκητική του ζωή. Επειδή όμως έφθασε σε

υψηλά σημεία αρετής και τον τιμούσαν όλοι, συμμοναστές και προσκυνητές, αποφάσισε να φύγει και πήγε στον Άθω κοντά σε έναν έμπειρο ασκητή, υπακούοντάς τον με μεγάλη ταπεινοφροσύνη.

Στη συνέχεια, μετά από θεία αποκάλυψη, πήγε στα ενδότερα της ερήμου του Αγίου Όρους. Εκεί μετά από πολλές παρακλήσεις τού αυτοκράτορα Νικηφόρου Φωκά, με τον οποίο γνωριζόταν, έχτισε ναό προς τιμήν της Παναγίας, καθώς και αρκετά κελλιά για τους μοναχούς. Μετά από κόπους και θυσίες, δημιούργησε την ιερά Μονή της Μεγίστης Λαύρας, η οποία είναι η αρχαιότερη μονή στο Άγιον Όρος και τιμάται επ` ονόματι του κτίτορά της Οσίου Αθανασίου.

Ο τρόπος εκδημίας του Οσίου ήταν το επιστέγασμα των κόπων και των έργων του. Υπήρχε ανάγκη να ανασκευαστεί η οροφή του Ναού της Μονής. Ο όσιος Αθανάσιος, αν και σε μεγάλη ηλικία, ανέβηκε στην οροφή, η οποία όμως κατέρρευσε και καταπλάκωσε τον ίδιο μαζί με άλλους μοναχούς της Μονής.

Η προσφορά του Οσίου Αθανασίου, τόσο με την πνευματική άσκηση όσο και τη χειρωνακτική εργασία, παραμένει στην ιστορία του ορθόδοξου Μοναχισμού παράδειγμα προς μίμηση ταπεινού, έντιμου και εργατικού μοναχού. Ιδού πως ο υμνογράφος εκφράζει τη συνείδηση της Εκκλησίας σε τροπάριο της εορτής:

«Χαίροις τῶν Ἀσκητῶν ἀρχηγός, γεγενημένος, καὶ ἀήττητος πρόμαχος· παθῶν γὰρ τεμὼν τὰς ῥίζας, καὶ τῶν δαιμόνων ὁρμάς, ὑποστὰς ἀνδρείως, Ἀθανάσιε, αὐτῶν ἐθριάμβευσας, τὴν ψυχόλεθρον πλάνησιν, τὴν τοῦ Σταυροῦ δέ, τοῦ Σωτῆρος ἐνέργειαν, καὶ ἀνίκητον, ἐφανέρωσας δύναμιν, ἣν καὶ περιζωσάμενος, ἐνίκησας ἅπαντας, τοὺς ἀθετοῦντας τὴν θείαν, διὰ σαρκὸς ἐπιφάνειαν, Χριστοῦ, ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος» (Στιχηρὸν Προσόμοιον. Ἦχος πλ. α’ Χαίροις ἀσκητικῶν).

Ο μοναχός, που αναχωρεί από τον κόσμο, από αγάπη προς το Θεό και τον άνθρωπο, εγκαταλείπει το κοσμικό φρόνημα, παλεύει για την όσο το δυνατό τέλεια ένωση με το Νυμφίο Χριστό προσευχόμενος προς τον Τριαδικό Θεό, για ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου